
Nødvendigt Forum

initiativ til bevarelse af dansk selvstændighed

NR. 94

SEPTEMBER 2021

Vil vi være os selv – det er spørgsmålet

Den 2. oktober 1972 tog flertallet af det danske folk ved en afstemning beslutning om Danmarks indlemmelse i Fællesmarkedet, som det hed dengang. Det er helt klart, at dette ikke først og fremmest var en politisk, økonomisk og handelsteknisk beslutning – men en afgørelse af så vidtrækkende national betydning, at det udstak en kurs, som indtil nu har været bestemmende for Danmarks og det danske folks skæbne. Uden at vi nødvendigvis har haft en særlig god kontrol med, hvor rejsen fører os hen og om den nogensinde når en endestation, før den hedder "Europas Forenede Stater".

Vore EU-venlige partiers agitation (både i 1972 og siden, hver gang vi skulle afgive yderligere selvstændighed), beskæftigede sig ikke ret meget med de folkelige og nationale følger for Danmarks århundredgamle selvstændighed og vort folkestyre. Tværtimod, så var det altid økonomiske argumenter, som fyldte næsten det hele. Og mange så derfor ikke, at hovedparten af Europas politiske og økonomiske elite bemægtigede sig EU-systemet for at gøre det til et red-

skab for en europæisk enhedsstat på linje med USA og andre stormagter.

Kan Danmark og folkestyret bevares, hvis vi frivilligt giver afkald på vores uafhængighed? Modstandskraften visner i al fald, hvis vi finder prisen for at bevare landet alt for høj. I virkeligheden er situationen farligere end under påtvunget fremmedherredømme.

Heldigvis er der tegn på, at danskerne er ved at vågne. Tre gange, i 1992, i 2000 og i 2015 har et flertal af danskere trodset vore toneangivende og stemt nej til afgivelse af selvstændighed til EU-unionen.

Desværre har dette ikke mærkbart forstyrret EU-unionens fortsatte "udvikling".

Men de små tegn må blive til en folkelig vækkelse, ikke ulig den under besættelsen, hvis vi skal ud af EU. Eller som den, der i sidste øjeblik reddede Storbritanniens frihed. Dette sidste eksempel viser os, hvor vanskeligt det er at slippe ud af EU-unionen.

I bund og grund tror jeg ikke, en "vækkelse" kan fremtvinges gennem normal politisk agitation. Den

må så at sige komme af sig selv. Vi må vågne, som det er danskernes vane: "Sent, men sødt", som Grundtvig ville sige det.

Men der skal også være nogen til at give mund, mæle og styring til den folkelige tsunami, der måske rejser sig, før vi tror det. Der må, for at slaget kan vindes, dannes et tværpolitisk og folkeligt "selvstændighedsråd", der kan samle alle om et minimumsprogram: **at vi er imod EU-unionen og for Danmarks selvstændighed, folkestyret og et frit mellemfolkeligt samarbejde.**

Om Folkebevægelsen mod EU er den organisation, som kan blive "Danmarks selvstændighedsråd" er et åbent spørgsmål, der i høj grad afhænger af bevægelsens egen selvforståelse.

Jeg skylder Regin Prenter tak for inspiration til denne artikel fra et foredrag om Grundtvigs folkelige tanker, som han holdt ca. 1973.

Med venlig hilsen
Thorkil Sohn,
fhv. efterskoleforstander.

NØDVENDIGT FORUM

Redaktion:

Thorkil Sohn (ansvarshavende efter loven)
Christian Munk
Niels Holger Hansen
Lona Friborg

Adresse på redaktionen:
Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing,
tlf. 9749-5407
thorkil.sohn@mail.dk

Skribenter i dette nr.:

Lave K. Broch
Peter Kofod
Frank Dahlggaard - en vise
Thorkil Sohn
Christian Munch
Susanna Dyre-Greensite
Jesper Jespersen

Udkommer 1-2 gange årligt

Tryk og sats:

www.skabertrang.dk

ISSN 0905-4928

Foreningen Nødvendigt Forum

Initiativ til bevarelse af dansk selvstændighed

Sekretær:

Christian Munch
Skolevej 1, Nustrup, 6500 Vojens
Tlf. 74 87 12 26
Mail: chmu@km.dk

Kasserer:

Lona Friborg
Ribersgade 2, 3. tv., 8700 Horsens
Tlf. 75 66 73 83
Mail: lona.friborg@gmail.com

Foreningens bankkonto:

1551-9733310

Kontingent:

150 kr. årligt inklusiv abonnement.

I styrelsen:

Lona Friborg, Ribersgade 2, 3. tv.,
8700 Horsens, Tlf. 75 66 73 83

Niels Holger Hansen, Vesterled 59, 6650 Brørup,
Tlf. 76 60 00 30

Poul Thorup Kristensen,
Runebakken 64, 6500 Vojens. Tlf. 24 29 06 62

Christian Munch, Skolevej 1, Nustrup, 6500 Vojens,
Tlf. 74 87 12 26

Lars Paludan, Skovlyvej 3, 7755 Bedsted Thy,
Tlf. 97 95 93 69

Niels Petersen, Hovedvejen 33, Kærbølling,
6780 Skærbæk, Tlf. 74 75 33 64

Thorkil Sohn, Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing,
Tlf. 97 49 54 07

Jørgen Grøn,
Sjøstrupvej 63, 9600 Års, Tlf. 98 62 18 14

Helge Rørtoft-Madsen,
Næbvej 49, 4720 Præstø, Tlf. 26 82 55 62

Lene Mikkelsen, Bytoften 39 C, Hjerting,
6710 Esbjerg, Tlf. 23 62 20 53

KÆRE LÆSER AF NØDVENDIGT FORUM

Vi håber, at du i dette blad finder nogle interessante artikler, og at du stadig vil bakke op om bladet. Et medlemskab koster kr. 150,00 om året, eller du kan indbetale et støttebeløb efter eget valg.

Du kan via Netbank overføre dit kontingent/bidrag til:

Danske Bank reg.nr. 1551 konto nr. 9733310.

På forhånd tak for alle bidrag.

Der indkaldes i år til Landsmøde søndag den 7. november 2021 på Askov Højskole. Se omtalen andetsteds i bladet. Tilmelding på mail: lona.friborg@gmail.com eller telefon 7566 7383

God fornøjelse.

Lona Friborg
landskasserer

” Det er tilladt at citere fra bladet på betingelse af at Nødvendigt Forum angives som kilde.

Artiklerne er udtryk for forfatterens holdninger og derfor ikke nødvendigvis identiske med foreningens holdninger.

Til medlemmerne og andre læsere

Dette er Nødvendigt Forums blad nr. 94.

Vi har besluttet os for at udsende bladet til en lidt videre kreds ud over vore medlemmer, nemlig landbrugsskoler, højskoler, alle dagblade og politiske partier, danske medlemmer af EU-parlamentet og Folketingets Europa-udvalg. Naturligvis i håb om også at nå ud til personer, som måske ikke umiddelbart er enige med os, men måske alligevel kan "flyttes".

Det er ikke helt gratis, og derfor skal vi bede Jer alle sammen om at lægge mærke til kassererens lille notits om kontingent/gave. Kun vore læsere og trofaste medlemmers bidrag kan sikre foreningens fortsatte eksistens.

Igen i dette nummer spænder artiklerne vidt. Professor i økonomi Jesper Jespersen og fhv.

efterskoleforstander Thorkil Sohn beskæftiger sig begge med EU's hjælpe- og genopretningspakker fra to lidt forskellige synsvinkler.

Vores foredragsholder til landsmødet, Frank Dahlgaard, bidrager med en svanesang om Euroen.

To skribenter beskæftiger sig med, hvordan EU's udvikling udfordrer Danmark, nemlig medlem af EU-parlamentet Peter Kofod og medlem af styrelsen for Nødvendigt Forum Thorkil Sohn.

Lave Broch, medlem af landsledelsen for Folkebevægelsen mod EU leverer et forsvar for "Norden" som alternativ til EU. Og formanden for Folkebevægelsen mod EU, Susanna Dyre-Greensite, skriver om EU's spild af penge.

Et indlæg fra medlem af styrelsen for Nødvendigt Forum Christian Munch er højaktuelt, fordi det

nu foreslås, at vort forsvarsforhold mod at deltage i EU's militær skal afskaffes.

Sidst – men ikke mindst – bemærk derfor også invitationen til landsmødet, som igen i år holdes på Askov Højskole. Politikeren og forfatteren Frank Dahlgaard indleder mødet med et foredrag om "Kampen om kronen". Og deler et gratis eksemplar ud af sin bog.

For god ordens skyld gøres opmærksom på, at artiklerne står for skribenternes egen regning og ikke nødvendigvis er fuldstændigt sammenfaldende med Nødvendigt Forums mål.

Fædrelandenes Europa
 eller
Europæisk Union

Et nordisk statsforbund er et bæredygtigt alternativ til EU

Af Lave K. Broch,

medlem af Folkebevægelsen mod EU's landsledelse

Hvis danskere, finner og svenskere bliver spurgt, om de vil, at deres lande skal forlade EU, så viser mange målinger, at de holder fast i EU. Men hvis man spørger dem, hvorvidt de vil vælge et nordisk forbund i stedet for et EU-medlemskab, så vælger et flertal af danskerne, finnerne og svenskerne et nordisk forbund. Mange repræsentative meningsmålinger har de senere år vist, at et flertal af danskerne, finnerne og svenskerne vil vælge Norden, hvis de fik chancen. Vi EU-modstandere har meget bedre chancer for at vinde, hvis vi tør være specifikke om et nordisk alternativ til EU.

Det er afgørende, at der er enighed om, at Norden er de fem nordiske lande Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige, herunder Danmarks selvstyrende områder Færøerne og Grønland og Finlands selvstyrende

Åland. Andre områder kan have en særlig relation til Norden, men det vil være til skade for den nordiske sag, hvis der kommer en diskussion om, at Norden er mere end de lande, der er med i Nordisk Råd.

For mig har det altid været vigtigt, at Norden ikke skal være sig selv nok og at vi skal have et nordisk samarbejde, fordi vi ønsker noget bedre for Norden og noget bedre for verden.

De nordiske folk deler mange traditionelle værdier om demokrati, ligestilling, velfærd, miljø, arbejdsmarked, menneskerettigheder og fred, men mange nordiske politikere og den ensidige fokus på EU og håndteringen af corona-pandemien har svækket det nordiske samarbejde, og det er derfor på tide, at der gøres en aktiv indsats for at styrke det nordiske samarbejde.

Vi har opbygget meget stærke lande ved at skabe en fair arbejdsmarkedsmodel og et godt velfærdssamfund, der gør borgerne stærkere. De nordiske borgere har en stærk demokratisk bevidsthed og de nordiske demokratier har et godt fundament. Vi kan dog bedre forsvare den nordiske samfundsmodel og de nordiske værdier, hvis vi står sammen i det daglige og internationalt.

På sikkerhedsområdet kan vi hjælpe hinanden. Jeg er klar over, at tre af de nordiske lande er medlemmer af NATO, mens to af landene ikke er det, men selvom der er en splittelse i forholdet til NATO og neutralitet, kan vi give hinanden garantier for at hjælpe hinanden i krisetider.

Min vision er også, at vi kan arbejde for en bedre global udvikling;

det gælder også for klima og fred. Det er interessant, at de nordiske lande valgte at tale med en fælles stemme ved et stort klima-topmøde i FN i slutningen af 2019, når EU ofte lægger en dæmper på den nordiske stemme i verden.

Mange tror, at et statsforbund er det samme som en union eller en forbundsstat. Men det er det ikke. Et statsforbund er ikke en centraliseret union eller føderal stat. Vi bør ikke være en dårlig kopi af EU. Et nordisk statsforbund skal bygges nedefra med folkelig støtte.

I et statsforbund kan ethvert nordisk land forlade dele af samarbejdet. Det er vigtigt, at de har den mulighed, så de aldrig bliver holdt fast i dele af et samarbejde, som der er folkelig modstand imod. Et grundlæggende problem med EU er, at man kun kan gå én vej, og at der bliver mere og mere union.

Et statsforbund består af uafhængige stater, der har hver deres egen forfatning, og som har hvert deres eget parlament. Medlemsstaternes grundlove står over statsforbundets forfatning. I modsætning til EU, hvor magten kommer oppefra og med tvang.

Jeg forestiller mig heller ikke, at der skulle være en kommission, der har monopol på at stille lovforslag, som i EU. I stedet bør de nationale parlamenter i Norden, f.eks. Folketinget kunne stille forslag til nye love.

I en repræsentativ meningsmåling fra 2020 støttede 43 % af danskerne et nordisk forbund, da de fik valget mellem et nordisk forbund og EU-

Nødvendigt Forums LANDSMØDE

Askov Højskole
Maltvej 1, Askov, 6600 Vejen

Søndag den 7. november 2021
kl. 14.00 - ca. 17.00

medlemskab. 40,9 % holdt fast i EU-medlemskabet. Intet parti i Folketinget arbejder dog for et nordisk statsforbund, men i befolkningen er støtten til Norden stor og modstanden til EU er langt større end den, som vi ser i Folketinget. Målinger viser det samme i Sverige og Finland. Det er derfor med glæde, at Folkebevægelsen mod EU har vedtaget et nordisk holdningspapir, der netop bakker op om et nordisk statsforbund.

Lalleglade kommentarer om, at det er bedre uden for EU kan ikke overbevise den student, der vil læse i Paris eller den købmand, der vil sælge sine varer til det resterende EU. Det er derfor også vigtigt, at vi er konkrete i forhold til, at Norden skal indgå i EFTA og have gode handels- og samarbejdsaftaler med EU. EFTA må derfor også være en del af det nordiske alternativ til EU, og vi skal turde sige, at vi gerne ser Danmark i Erasmus efter en dansk udtræden af EU til gavn for de studerende, der vil læse i EU-landene.

Men helt overordnet er det på tide, at vi giver Norden en chance, og det er på tide, at vi gør en aktiv indsats for at styrke Folkebevægelsen mod EU. Danmarks skæbne og vores demokratis skæbne hænger sammen med de valg, vi træffer de kommende år og den indsats, vi udfører. Hvo intet vover – intet vinder!

Ja til et nordisk statsforbund – Nej til Europas Forenede Stater!

PROGRAM

Velkomst og indledning v/Christian Munch

**Derefter foredrag
v/ Frank Dahlgard "Kampen om kronen"**

Foredragsholder, skribent, cand.polit.
Adresse: Søvej 29, 2880 Bagsværd
Telefon: 44 44 62 29 Mobil: 26 21 67 52
Medlem af folketinget 1994-2001
Far til to voksne sønner - og farfar til fem børnebørn
Gift i 1995 med norske Sissel Klingenberg.

Foredraget har samme titel som Frank Dahlgards nye bog, som er omtalt andetsteds i dette blad. Alle deltager i landsmødet vil få et gratis eksemplar af bogen.

Efter foredraget er der fælles kaffebord – pris kr. 50,00

Vi slutter med den ordinære generalforsamling:

1. Valg af dirigent
2. Valg af referent
3. Beretning v/Christian Munch
4. Fremlæggelse af regnskab og budget til godkendelse
5. Valg af styrelsesmedlemmer og suppleanter.
Af nuværende styrelsesmedlemmer er følgende på valg:
Poul Thorup Kristensen, Lars Paludan og Niels Pedersen
Forslag til kandidater til styrelsen skal indsendes senest 1 uge før Landsmødet til kasserer Lona Friberg, mail:
lona.friberg@gmail.com eller tel. 7566 7383.
6. Valg af revisor
Der er ikke længere lovkrav om, at foreninger skal have en revisor.
7. Eventuelt

EU's udvikling udfordrer Danmark

Af Peter Kofod,

MEP og tidl. MF for Dansk Folkeparti, Haderslev

EU udvikler sig hastigt i disse år og denne udvikling sker særligt på områder, der vil komme til at udfordre den danske linje i forhold til EU. På områder såsom migration, økonomi, beskæftigelsespolitik og sociale rettigheder er EU i så hastig forandring - og det væk fra en dansk mainstream linje - at det på sigt bør medføre en diskussion om det danske EU-medlemskab.

Angående migration er det uomtvisteligt, at EU endnu ikke har fundet en løsning på, hvordan man undgår situationer som den, vi så i 2015. De ydre grænser er stadig ikke sikre, trods meget snak. Og EU's bud på en løsning er omfordeling af migranter og flygtninge, som de europæiske stater ikke ønsker sig. Det er ikke nogen løsning for mig at se. Tværtimod risikerer EU's tiltag at øge den samlede migration, da en eventuel omfordeling vil skabe håb for mennesker, der drømmer om en fremtid i Europa, hvis de blot kan komme hertil. Det skaber pres på grænserne - og det er et pres, der af mange årsager har været vanskeligt for EU's ledere at håndtere. Så er der flygtningeaftalen med Tyrkiet, der ingen succes har været, da den de

facto giver Erdogan magten over de ydre grænser på trods af hårde reaktioner fra Grækenland, Bulgarien og Cypern. EU får ganske enkelt svært ved at levere det, som en stor del af befolkningerne ønsker sig: stærke grænser og ingen gentagelse af 2015.

Større EU-budget, pengegaver i milliard-størrelsen, fælles lån og et program for egne indtægter, altså skatter og afgifter. Det var, hvad EU's ledere blev enige om, da de midt under pandemien skulle lægge de økonomiske brikker for de næste år. Desværre, vil vi se et voksende EU, hvor Danmark trækkes tættere på euroen, da de økonomiske låneprogrammer egentlig er europrogrammer. Først kom mønten, nu kommer så dele af den økonomiske politik igennem de fælles lån, hvor lande, der i forvejen har masser af gæld, og har svært ved at genvinde økonomisk vækst og styrke - bl.a. pga. medlemskabet af euroen - skal kompenseres ved at landene låner sammen. Det gælder f.eks. Italien. For mig at se er der dog tale om et lille plaster på et åbent benbrud. Måske, det i stedet havde været langt bedre, om eurolandene havde taget eurokonstruktionen op til revision? Det tror jeg. Reelt er det et gigantisk økonomisk eksperiment, vi ser udfolde sig lige nu.

Slutteligt vil jeg nævne EU's indblanding på vores arbejdsmarked,

hvor den europæiske minimumsløn gevaldigt truer den højtbesungne danske model. Faktisk, i så høj grad, at Dansk Metals formand, Claus Jensen, der i øvrigt tidligere er blevet kåret til årets europæer af Europabevægelsen, direkte advarede den danske regering om, at et EU-direktiv, der blander sig i løndannelsen, vil udfordre det danske EU-medlemskab. Der skal alligevel meget til, når en så betydningsfuld fagforeningsmand direkte råber vagt i gevær og truer med at trække støtten til medlemskabet. Jeg er dog enig med Jensen og Metal. Vores danske arbejdsmarkedsmodel, der vel nok er den mest succesfulde i verden, skal ikke underkastes EU-lovgivning, der vil tage livet af den som regel gode måde, hvorpå arbejdsmarkedets parter forhandler danske lønvilkår på. Det skal vi sørne bevare!

At EU-Kommissionen så udstikker politiske og juridiske garantier til Danmark, som ingen retsvirkning ved EU-Domstolen har, skal vi se stort på.

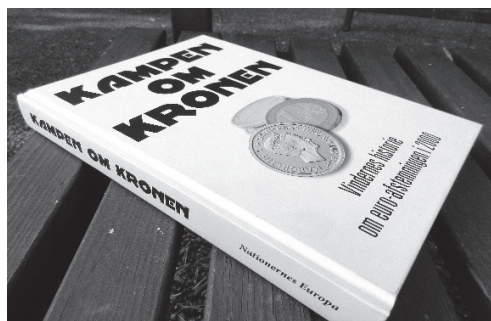
Den danske regering er simpelt hen nødt til at levere på de tre ovenstående områder. Alternativet kan blive dramatisk for medlemskabet.

Set i lyset af den retning, EU er på vej i, vil jeg dog sige det meget klart: Jeg mener, vi skal melde Danmark ud af EU!

Nationernes Europas sejrs-sang 20 år efter euro-afstemningen

Melodi: Katinka, Katinka luk vinduet op ...

1. Poul Nyrup, Poul Nyrup, luk vinduet op og indånd erfaringens brise, for tyve år siden sa' danskerne *Stop* til euro - men kom der en krise? Gik renten i vejret og kurserne ned? Gik Danmark konkurs med stor ledighed? I dag kendes svaret, som alle jo ved: Dansk økonomi må man prise!
2. Fru Jelved, fru Jelved, luk håndtasken op og byt dine euro med kroner! For euroens rygte er langt fra i top ej heller hos tyskernes koner. I hele Europa kan alle jo se, at euroen ikke er nogen succes. Medmindre miraklet om få år vil ske, bli'r Euroland til fiasko-zoner!
3. Nej, "*euroen er en fantastisk succes*", dét var dengang, hvad Jelved sagde, men tyve år efter, må hun vel indse: De ord må hun trække tilbage! For Euroland blev jo et helved' på jord, i syden hvor spanier og grækere bor, med euroen fulgte en krise så stor, at EU på halv stang bør flage!
4. Hr. Asger, hr. Aamund luk snart op dit gab og fremsig undskyldningens gloser, erkend at du opførte dig som en flab i 2000 med dine prognoser: Du spå'de et Danmark forladt og udpint, men siden har vi bare leet og grint, med kronen har Danmark jo klaret sig fint, du lider af euro-neuroser!

5. Hr. Lykketoft, Lykketoft luk op din mund, men stop med at udspyde gylle, Nu, tyve år efter forventes den stund, hvor du skal gå ud og undskyldte! Du rased' mod vismænd, som saglige var, de skrev blot, hvad euroen indebar, i dag er erfaringen nok ganske klar: At euroen faktisk er sølle!
6. Fru Nyboe, fru Nyboe forklar os med ord, hvad skete der dog i dit hoved? du ville ha' euro – begå krone-mord - hvad var det dog, du gik og troede? I 2000 var det for dig soleklart, at kronen var yt, og at euro var smart, men euroen er en valuta-bastard, erkend det du også, Lars Rohde!
7. I Danmark er euroen blevet *no-go*, for folket vil fastholde kronen, og bortset fra Lykketoft og Anders Fogh, så elsker vi ej unionen! For dét, som de fleste jo bare kan li', er ægte og selvstændigt demokrati, med egen valuta og geografi, og dansk i mobiltelefonen!
8. Af virkeligheden kan man blive klog, de fleste bli'r kloge af skade, herom har vi netop udgivet en bog * på næsten tre-hundrede blade! Hér dokumenteres i tekst og i tal om euro-området ret triste forfald. I 2000 traf vi det rigtige valg, det bør gøre alle ret glade!

* **Kampen om kronen** (285 sider) udgivet af *Nationernes Europa*
← købes i boghandler og på nettet.

EU's GENOPRETNINGS- og **HJÆLPEPAKKER**

Af Thorkil Sohn,

medlem af styrelsen for Nødvendigt Forum.

Det er gigantiske beløb, som er på spil i EU's diverse "pakker". 750 milliarder euro foreslår EU-kommissionen skal lånes for at afbøde virkningerne af Corona-krisen. Dertil kommer 560 milliarder euro, som kommissionen allerede har bevilget i form af

tre hjælpepakker. Sammenlagt 1300 milliarder euro.

Selv om noget er tiltænkt grøn omstilling, klimatiltag og andre gode formål, så kan min tillid til, at EU kan anvende disse penge fornuftigt, ligge på et relativt lille sted. Ligesom jeg ikke har de store forventninger om, at den lille italienske cafejer, der har måtte lukke under Coronaen, ser noget til pengene.

Ordningerne, som vi i sidste instans hæfter solidarisk for og som Danmark deltager i, selvom vi ikke er med i euroen, vil efter planerne først være afviklet/tilbagebetalt i 2058. Vores børnebørn, som endnu ikke er født, skal være med til at betale af på de forpligtelser, som vi er i færd med at påtage os.

Dertil kommer forslag om forhøjelse af budgettet 2021-2027. Det danske bedrag til EU vil formentlig stige til næsten det dobbelte med 6-7 milliarder euro om året.

Og desuden taler man nu også om, at der skal udskrives nye former for

skat direkte til EU. Som eufemisme bruges udtrykket "EU's egenindtægter". Noget i oplægget kunne tyde på, at det markedsføres som noget klimarelateret (afgift på "emission") og som et nyt selskabsskattesystem, der skal hindre skatteunddragelse.

Endelig der er en risiko for, at den støtte, som Den Europæiske Centralbank bidrager med, får hele systemet til at kollapse. Seddelpressen skal nemlig køre – dvs. i dag laver man bare penge ved et tryk på en knap – og det kan føre til ukontrolleret inflation, hvis de mange ekstra penge ikke kan "slettes" igen gennem tilbagebetaling og skat.

Jeg ser nødtigt vort land forpligtet på denne måde, som kan koste dyrt i økonomisk handlefrihed. Samtidig med, at vi slet ikke har tilstrækkelig sikkerhed for, om pengene kommer de rette til gode.

Den bedste måde at hjælpe på i nødsituationer er, at den danske regering og vort Folketing selv bevilger, hvad der er mulighed og behov for og

**Nødvendigt Forums
HJEMMESIDE**

Besøg os på www.nodvendigt-forum.dk

i samarbejde med modtagerlandene sikrer, at de mest trængende får først.

Og på længere sigt er forslaget om direkte EU-skat særdeles farligt. Der kan nemlig skrues mere og mere

op for EU-skatterne, når de først er indført. Da der ikke er ubegrænsede muligheder for at opkræve skat og da den stærkeste – i dette tilfælde EU - altid tager først, så vil resultatet

blive, at stat, regioner og kommuner må nøjes med det, som EU levner til os – hvis det her gennemføres.

Magten følger pengene – så vi risikerer et stort skridt i føderal retning.

Det har andre også opdaget:

EU-parlamentsmedlem Søren Gade (V) om genopretningsplanen

I 2020 skrev EU-parlamentsmedlem for Venstre Søren Gade, som stemte NEJ til EU's genopretningsplan, bl.a. nedenstående på en blog i Jyllands-Posten:

... graver man sig ned i genopretningsplanen, er det tydeligt at se, at krisen bliver brugt som et middel til at give EU mere magt og flere beføjelser. For eksempel kravet om et højere EU-budget. Eller kravet om, at EUs traktat skal ændres. Eller kravet om flere beføjelser skal flyttes fra landene til EU-institutio-

nerne. Eller kravet om, at EU-landene i fællesskab skal hæfte for lån gennem såkaldte euro-obligationer. Krav som en række lande og EU-Kommissionen støtter op om.

Og ærligt talt føles det desværre som om, at en stor del af dem, der ikke er enige i kravene har opgivet modstanden og nu bare løber med på den føderale galskab, der er i EU. Jeg ser det fra første parket i Europa-Parlamentet, hvor de fleste politiske grupper kræver flere og flere beføjelser flyttet fra landene til EU.

Danmark skal ikke gøres til en delstat i EU. Danmark skal være en suveræn nation i al fremtid. Danmark skal ikke betale mere til EU's budget på bekostning af dansk velfærd. Danmark skal ikke hæfte for andre de euro-landes gæld ...

Søren Gades udtalelser er vigtige, fordi de "tvinger" - ikke blot ham; men os alle - til at overveje, om EU's hjælpepakkeret udelukkende skal vurderes ud fra økonomiske betragtninger.

EU's regeringsledere begynder langt om længe at investere i fremtidens Europa

Af professor(em)
Jesper Jespersen,

Roskilde Universitet¹

Kære læser, jeg forstår godt, hvis du bliver rundtosset af debatten om EU-budgettet og det påståede fravær af penge til den grønne omstilling. Og tonelejet er ikke blevet mindre højstemt af den aktuelle Corona-krise, der har belastet de nationale statskasser. Skulle man tro den politiske retorik, så fremstår det, som om Corona-krisen har gjort EU-landene fattigere. Det lyder nu, som om EU-landene ligefrem står og mangler penge som en konsekvens af den samfundsøkonomiske recession/lock-down, der er skyllet hen over de europæiske lande.

Intet kunne være mere forkert.

Den forøgede arbejdsløshed i kombination med den gensidige økonomiske afhængighed landene imellem illustrerer om noget, at der er både mulighed og behov for et forstærket europæisk samarbejde om at øge aktiviteten og investere massivt i den grønne omstilling. For i modsætning til retorikken, der fokuserer snævert på de nationale offentlige budgetter, så er det ikke nogen overdrivelse at hævde, at EU flyder i penge både på den korte bane (her og nu: den europæiske centralbanks mega pengeudpumpning) og på længere sigt (sparede udgifter til køb af olie og gas i Rusland, Saudi-Arabien, Libyen m.fl.) - det sidste vender jeg tilbage til.

For hold lige godt fast: den europæiske centralbank (ECB) har netop hævet det beløb den sprøjter ud i form af opkøb af værdipapirer til ikke mindre end € 40 mia. hver måned. Det bliver til ikke mindre end € 480 mia. i løbet af bare ét år. Tænk hvis disse penge blev brugt til at finansiere grønne investeringer, så ville EU-kommissionsformanden Ursula von der Leyen uden vanskelighed kunne få igangsat den af hende ønskede europæiske 'grønne omstilling' (Green European Deal).

Kommissionsformanden satte allerede ved sin tiltrædelsestale i 2019 et 'CO2-neutralt EU', som sin højeste prioritet. Det blev lanceret som en 'Green Deal for Europe' med klar reference til Franklin D. Roosevelts genrejsning af den amerikanske økonomi sikret gennem en omfattende udbygning af infrastrukturen i 1930'erne. Det lykkedes dengang, fordi den nødvendige finansiering blev bevilliget af Kongressen og stillet til rådighed gennem den amerikanske centralbank.

Men kommissionsformandens ambitiøse Green Deal løb hurtigt ind i problemer med hensyn til finansieringen; for hun har ikke kommandoen over Den Europæiske Centralbank. De rige EU-lande i Nordeuropa satte hælene i. De var uvillige til at øge EU-budgettet. 'Hvert land måtte feje for egen dør', lød den nok så 'solidarisk' fra EU's 'sparebande' anført bl.a. af Mette Frederiksen.

Og sandt er det, at der bestemt kunne spares på en række af de

'gamle' udgiftsposter på EU-budgettet. Landbruget udgør stadig op mod halvdelen af EU's budget uanset, at der er en massiv overproduktion, der om noget belaster miljøet.

Men heldigvis vendte den tyske kansler Angela Merkel på en tallerken i takt med at arbejdsløsheden steg og naturkatastroferne tikkede ind i forsommeren 2020. Nu må sparebanden se sig kørt over af den tysk/franske mere pragmatiske akse. En Mercron-plan blev lanceret, hvor EU-landene i fællesskab skulle udvide Budgettet med 50 pct. over de kommende to år.

Det skulle ske for lånte EU-penge, som ikke umiddelbart belaster de nationale budgetter. Og hvorfor ikke, når der kan lånes til en rente nær nul pct. og med meget lang afbetalingstid? Det svarer stort set til 'gratis' penge, som EU kan låne i fællesskabets navn - og dernæst uddele som en blanding af gaver og lån til de hårdest ramte lande af hhv. Covid19- og klimakrisen - hvilket primært vil sige Syd- og Østeuropa. Men selv Danmark fik tildelt et beløb på ca. 10 mia. kr.

Og her må det bemærkes, at de mange penge, som ikke mindst Sydeuropa nu får stillet til rådighed, er delvist klausuleret til klimainvesteringer (30 pct.) og digitalisering (20 pct.), hvilket vil mindske importen af olie, gas og kul i fremtiden og samtidigt øge produktiviteten. Det betyder at disse lande vil have lettere ved at tilbagebetale de lånte penge i fremtiden.

Og hvorfor nu det? Her er det at nationaløkonomisk teori og na-

¹ Har netop udgivet bogen: *Kriseøkonomi og Klimagæld - hvor kommer pengene fra?*, Forlaget Jensen og Dalgaard, 2021

tionalregnskabet kommer til sin ret. Simpelthen fordi EU-landene sparer ganske betydelige beløb på betalingsbalancen i takt med at energiproduktion og energianvendelse (transport, opvarmning og vareproduktion) omlægges fra at være baseret på olie, gas og uran, der importeres fra lande uden for EU, til at blive produceret i EU-landene selv. Så længe der benyttes olie, gas (og uran) er det billedligt talt penge ud af lommen: EU-landenes borgere og virksomheder betaler tilsammen mere end € 300 mia. hvert år på energiimport fra disse i varierende grad udemokratiske lande. I takt med, at EU bliver selvforsynende med vedvarende energi, vil disse ca. € 300 mia. blive frigjort og derfor være til rådighed i de enkelte lande til omstilling og udbygning af el-sektoren (vindmøller etc.) og af infrastrukturen i form af højhastighed tog, el-biler, renovering af boligmassen samt tilbagebetaling af lån.

Regnestykket er uhyre simpelt: for hver tønde olie, som importen mindskes, bliver der frigjort et beløb (i dagens prisniveau på ca. € 60 pr. tønde) svarende til valutaudgiften, der så kan benyttes til grøn omstilling i

EU-landene. Dette beløb vil vokse år for år i takt med, at importen falder, hvilket i sidste ende årligt vil beløbe sig til de nævnte € 300 mia. Et beløb, der overstiger EU-budgettet og være til rådighed for de enkelte EU-lande til at finansiere den grønne omstilling. Denne besparelse på importen af energi kan således over en 30 års periode fuldt ud finansiere hele den grønne omstilling og samtidig sikre uddannelse i og etablering af fremtidsorienterede arbejdspladser knyttet til ren og vedvarende energiforsyning – gerne suppleret med intelligente energibesparelser. For det skal jo huskes, at energi ikke bliver gratis af at komme fra indenlandske vedvarende kilder; men renere og mere sikre.

Set i dette perspektiv er etableringen af den store gasledning fra Rusland gennem Østersøen, 'North Stream 2', et rent selvmål. Planen er, at Rusland de næste 20 år(!) skal levere en stigende mængde gas i takt med, at EU's egne gasreserver udtømmes. Der vil således komme en øget afhængighed af russisk gas, samtidig med at valutaudgiften vil være stigende. Tænk, hvis de penge i stedet blev benyttet til at omstille

den europæiske energiproduktion væk fra gas, kul og olie. Hvorfor ikke betale f.eks. polakkerne for at omstille fra deres i dag 80 pct. kulbaserede el-produktion til vedvarende energi over de næste 20 år? Og hvad med de franske atomkraftværker? I dag udgør de 75 pct. af el-forsyningen. Disse værker skal udfases i løbet af de kommende 30 år. Hvorfor ikke bruge den sparede valutaudgift på en målrettet omstilling til vedvarende energi?

Med vedtagelsen af Mercron-planen er der langt om længe sket en ændring i regeringschefernes syn på EU's fremtid. Der er blevet taget et første vigtigt skridt i retning af at løfte et fælles europæisk problem, klimabelastningen, i fællesskab, og således at de rige lande yder det største beløb. Altså en form for solidarisk løsning. Det er tilsyneladende endelig gået op for EU's regeringschefer, at den grønne omstilling bør være et fælles europæisk projekt, som en del af en global løsning og kunne derfor blive et af de få eksempler på et egentligt europæisk win-win-win projekt: forsyningsikkerhed, renere miljø og en enorm valutabesparelse.

Fædrelandenes Europa eller Europæisk Union

3 bøger, som vi lige gør opmærksom på

NR. 1.

Kamillen og svampen: Politik, eksistens og litteratur i Ebbe Kløvedal Reichs forfatterskab 1965-1975, bind 1 af Helge Rørtoft-Madsen.

Her følger et uddrag af anmeldelse af Lave Broch, leder af Bornholms Forsvarsmuseum.

I en tid, hvor alt går meget hurtigt, og hvor refleksion fylder mindre og mindre, er det befriende at læse Helge Rørtoft-Madsens bog *Kamillen og Svampen* om Ebbe Kløvedal Reichs forfatterskab.

Helge Rørtoft-Madsen har begået et meget grundigt portræt af Ebbe Kløvedal Reich, og der er ingen tvivl om, at forfatteren er imponeret over Kløvedal Reichs præstationer, engagement og udgivelser. Efter at have læst Rørtoft-Madsens bog vil jeg også sige, at det er helt vildt, hvad Kløvedal Reich har præsteret – selv om dette kun er bind 1. Jeg glæder mig derfor også til at læse bind 2.

Jeg læste i øvrigt med stor interesse, hvordan den unge Ebbe Reich forholdt sig til EF, før Danmark var blevet medlem. Ebbe Reich var i starten positiv over for EF. Ja, han ønskede faktisk Europas Forenede Stater. Det skyldtes først, at han bakkede op om USA, og senere sikkerhedspolitiske overvejelser om en tredje vej mellem USA og Sovjet. Det er desuden spændende at læse om Kløvedal Reichs forhold til Jørgen Schleimann. Schleimann var ifølge nedennævnte Sven Skovmand tilknyttet CIA's

dækorganisation "Kongressen", og Schleimann havde overbevist Kløvedal Reich om, at et samarbejde som det i EF var det eneste rigtige. Kløvedal Reichs EF-positive holdning varede dog kun indtil 1967, og uden at have skrevet om EF i flere år træder han frem som EF-modstander i 1972. Kløvedal Reich fortsatte med at være EF-/EU-modstander eller kritiker indtil sin død.

I bogen citeres Kløvedal Reich for at have fortalt:

"Det var de radikale EF-kritikere, først og fremmest Poul Overgaard Nielsen, Jens Peter Bonde og Sven Skovmand, der efterhånden fik mig til at indse at min synsvinkel på den europæiske integration ikke var den eneste, der kunne anlægges, og at stort set alle de andre synsvinkler førte til den modsatte konklusion af den, jeg havde draget." (side 189-190. Oprindeligt fra David Helin: 30 år i folkestyrets tjeneste)

Kløvedal Reich var forarget over mange af EF-tilhængernes kyniske og fordummende argumentation om økonomiske fordele ved et EF-medlemskab kombineret med den massive fortielse og løgnagtighed angående EF's videre perspektiver. Det var derfor, han meldte sig ind i Folkebevægelsen mod EF. Kløvedals nej til EF er desuden et ja til *"en masse muligheder for det danske folk"*, og han udmønter nejset med sloganagtige udtryk: *"Ja til fællesskabernes Dan-*

mark", *"Ja til Danmark inden for hele verden"* og *"Nej til Danmark i EF"*. Han ser også det nationale som et medie, hvorigennem den internationale solidaritet kan strømme.

Jeg kan varmt anbefale, at du køber bogen, hvis du vil udvide din horisont om verden omkring 1960'erne og 1970'erne. Kløvedal Reich var en spændende mand, og Helge Rørtoft Madsen har lavet en flot og grundig monografi om ham. FORLAG: SPRING. KAN KØBES I ALLE BOGHANDLER.

NR. 2

Jesper Jespersens nye bog, 'Krise-økonomi og Klimagæld - hvor kommer pengene fra?', forlaget Jensen og Dalgaard, 2021 Kan købes i alle boghandler.

Bogen anbefales her – også som et supplement til forfatterens artikel her i bladet.

NR. 3.

Kampen om kronen af Frank Dahlgaard.

21 år efter euro-afstemningen – Hvad skete der egentlig dengang, og hvad bliver fremtiden for euroen – og kronen?

Hvordan kunne det gå til, at de gamle, statsbærende partier kunne tabe en afstemning om euroen, når de sad med alle esserne på hånden? Svaret gives i bogen, *"Kam-*

pen om kronen”, der udkom i 20-året for folkeafstemningen om euroen. Der er tale om det nok største politiske nederlag i Danmarkshistorien for den etablerede magtelite.

Historien om euro-afstemningen er historien om uvidende journalister, arrogante politikere, naive erhvervsfolk, politiserende embedsmænd, undertrykkelse af ytringsfriheden, direkte og indirekte trusler, hemmelige møder, kontakter i udlandet, en amatøragtig skræmmekampagne, og total mangel på styring i euro-lejren. I takt med at kronetilhængerne vandt frem, steg kurserne faktisk på danske aktier. Det samme gjorde desperationen i euro-lejren. I bogen bliver der gået hårdt til navngivne personer i erhvervslivet, finansverdenen, kulturlivet, det politiske liv og i centraladministrationen. De afkræves forklaringer på deres vanvittige spådomme om økonomiske problemer i tilfælde af et euro-nej.

Med nagelfast statistik dokumenterer bogen, hvordan det er gået med økonomien i Danmark, Tyskland og det øvrige euro-område siden den danske folkeafstemning.

Historien om euro-striden er ikke bare historien om mange dårlige tabere, men også om nogle af Danmarks absolutte topøkonomer, som i dag erkender, at de tog fejl. I år 2000 anbefalede de vælgerne at stemme ja til euroen, men står nu åbent frem

og erkender, at de tog fejl. Og de forklarer hvorfor: De havde ikke forestillet sig, at den økonomiske politik i eurozonen ville blive ført så brutalt og tankeløst, som det faktisk skete efter finanskrisen. De betegner euroens udvikling som en katastrofe.

Specielt for dem, der interesserer sig for valutapolitik i teori og praksis, er ”Kampen om kronen” værd at læse. Det er samtidig en bog, der afdækker hidtil oversete begivenheder i de dramatiske måneder op til euro-afstemningen for 21 år siden. Ved flere lejligheder i 2000 udviklede begivenhederne sig uforudset i folketingsalen.

Bag bogen står fire nationaløkonomer og en historiker, nemlig fhv. journalist, og MF Frank Dahlgaard, lektor Henrik Kureer, professor Hans Aage, professor Søren Kjeldsen-Kragh og historieprofessor Bent Jensen. Alle er medlemmer af den lille, oversete forening ”Nationernes Europa – EF-tilhængere imod mere union”, en tværpolitisk forening, som formentlig gjorde den afgørende forskel ved folkeafstemningen i 2000. Vinderne skriver historien. Det er dét, vi har gjort med denne bog.

Vi beskriver med tekst og tal, hvad der skete før, under og efter euro-kampen i 2000, og vi drøfter de tilbageværende argumenter for euroen. *Endelig giver vi vores vurdering af fremtiden for EU og for euroen.*

Denne beskrivelse er udarbejdet af forfatteren selv. Bogen anbefales – også som supplement til Frank Dahlgaaards indlæg her i bladet og foredrag på landsmødet, hvor bogen uddeles gratis.

Indbundet hardcover, garnhæftet bog på 285 sider med tekst, tegninger, fotos, statistik og grafer. Bogen købes i boghandelen eller på nettet fx. www.saxo.com, www.gucca.dk eller www.plusbog.dk

**STØT
KAMPEN FOR
AT FRIGØRE
DANMARK
FRA UNIONEN**

– BLIV MEDLEM AF

**NØDVENDIGT
FORUM**

Milliardspild i krisetid

Af Susanna Dyre-Greensite
Formand, Folkebevægelsen mod EU

Landbrugsstøtten er den største post i EU-budgettet. I sidste budgetperiode (2014-2020) udgjorde landbrugsstøtten over 400 milliarder euro. Af de mere end 400 milliarder afsatte EU 103,2 milliarder euro, eller 767.410.000.000 danske kroner, til grønne initiativer. En ny rapport skrevet af EU's egen revisionsret slår nu fast, at de penge ingen klimaeffekt har haft.

MÅL OM ET GRØNNERE LANDBRUG

Det er nødvendigt, at landbruget bidrager til den grønne omstilling, da over 10% af EU-landenes samlede drivhusgasemissioner stammer fra landbruget. EU's landbrugsstøtte har længe været kritiseret for at gå mest til de former for landbrug, som forurener mest. Hvis man ikke skal afskaffe EU-landbrugsstøtten, en ide som desværre ikke møder opbakning i EU-systemet, skal den lægges om for at landene kan nå deres klimamål.

Derfor besluttede EU's ledere i sidste budgetperiode at øremærke 26 procent af landbrugsstøtten til grønne tiltag. Dermed signalerede EU-toppen, at de var begyndt at tage klimakrisen alvorligt. Nu skulle EU bruge den vigtigste del af det omfattende EU-budget til at bidrage til den grønne omstilling. Omlægningen af landbrugsstøtten udgjorde en glimrende reklame for EU-samarbejdet, da den blev præsenteret som en fælles løsning på et fælles problem.

FAKTISK FORANDRING UDEBLEV

Nu viser det sig, at de 767.410.000.000 kroner øremærket til grønne tiltag slet ingen klimaeffekt har haft. Som EU's revisionsret skriver, har "EU's

landbrugsfinansiering vedrørende klimaindsatsen ikke bidraget til at reducere drivhusgasemissionerne fra landbruget." De tiltag, der levede op til EU's retningslinjer for grønt landbrug, havde nemlig "kun beskedent potentiale til at modvirke klimaændringer".

Med andre ord har EU under de 7 år, sidste budgetperiode varede, fortsat støttet voldsomt forurenede landbrug. Det er bare blevet kaldt "grønt". De voldsomt mangelfulde regler for, hvornår støtte øremærket til grønne tiltag måtte uddeles, har store konsekvenser.

De mangelfulde regler har medført falsk markedsføring af EU-samarbejdet; vores EU-skattekroner hjælper ikke den grønne omstilling, men gør det modsatte. De har betydet, at EU har spildt syv år i en tid, hvor klimakrisen bliver stadig mere alvorlig. Endelig betyder de, at EU har spildt skattekrone for et beløb svarende til mere end Danmarks årlige offentlige udgifter; politiske intentioner om skattemidlernes brug blev undermineret af EU's forvaltningsmæssige inerti.

INGEN LÆRE AF FEJLENE

Man kunne håbe, at den chokerende rapport ville skubbe til forandring i finansieringen af landbrugsstøtten. Det ser dog ikke ud til at være tilfældet. I budgettet for 2021-2027 er en fjerdedel af landbrugsstøtten endnu engang øremærket til grønne initiativer. Man har valgt ikke at lave voldsomt om på måden, man opgør, hvornår landbrug er grønt. Der er altså udsigt til, at penge- og tidsspilden fortsætter.

Hvis man har fulgt landbrugs- og budgetforhandlinger i EU over flere år, er det desværre ikke overraskende. Selvom den samlede evaluering af hele sidste budgetperiodes land-

brugstiltag først er kommet i år, var der allerede for flere år siden foreløbige evalueringer de såkaldte grønne støttekrone. De rapporter viste det samme, som den nyeste viser, nemlig at pengene ingen klimaeffekt havde. Alligevel ændrede man ikke reglerne.

Det er hverken økonomisk eller miljømæssigt bæredygtigt at lade landbrugsstøtten fortsætte som hidtil. Ønsker vi at gøre noget ved klimakrisen, giver det mening at finde andre redskaber end EU. Pengene kan og skal bruges bedre, end de bliver brugt i EU.

Forsvarsforbeholdet

Af sognepræst
Christian Much,

medlem af bestyrelsen for Nødvendigt Forum.

”De kæmpede for en sag, der ikke var deres egen.”

Mens det sidste herkulesfly letter fra Kabul med danske ambassade ansatte ombord, og røgen bølger over byen efter nye selvmordsbombeangreb, går Jakob Ellemann-Jensen formand for venstre ud i medierne med et krav til regeringen om at udskrive en folkeafstemning om det danske forsvarsforbehold. Man kunne mene, at det var i utide, mens menneskeskæbner er på spil og historiske begivenheder finder sted i Afghanistan, som vi endnu ikke har set følgerne af. Ikke mange har taget diskussionen op, men spørgsmålet rejser sig selvfølgelig, om den danske deltagelse i Afghanistan krigen var rigtig, og om det var rigtigt at danske soldater skulle dø eller få livsvarige mén af at deltage i en krig så langt væk fra fædrelandet.

Sidste år og stadig væk i år fejrer vi hundredåret for Nordslesvigs genforening med det danske land. En af de værste om ikke den værste følge af landsdelens tvang under den

tyske ørn, var at danske mænd skulle kæmpe for den tyske kejser i den hær under 1. verdenskrig 1914-1918. Skønt de var danske af sind, skulle de kæmpe for et land og en kejser, der ikke var deres. De kunne risikere at skulle skyde mod danske mænd i skyttegravene, der havde meldt sig til krigen på engelsk side. Nogle flygtede til Danmark for at undgå at blive indkaldt, andre blev og lod sig indrulle og holdt ud ikke af sympati for det tyske, men for at bevare retten til at stemme sig hjem til Danmark efter et tysk nederlag. Men det var aldrig en krig, der var deres egen.

Hvis man endelig på et tidspunkt og med Afghanistan i tankerne skal drage konklusioner om forsvarsforbeholdet, må det blive de modsatte af Jakob Ellemann. At holde sig ude af ethvert forsvarssamarbejde i EU. Hvor spinkelt, nogle vil hævde, grundlaget var for at sende danske mænd i kamp i Afghanistan, så var det dog en dansk regering og et dansk folketing valgt af den danske befolkning, der besluttede at sende dem afsted på en venlig anmodning fra Nato og USA.

Det fine ved Nato, er at det er et mellemstatsligt internationalt samarbejde. Nato beder om hjælp, og de nationale parlamenter og regeringer beslutter sig for om de vil sende sol-

dater og materiel i aktion. Men EU er i sit væsen og ambition overstatsligt. Et EU forsvarssamarbejde er endnu i sin vorden, ukendt i den store offentlighed. Hvem skal beslutte, hvilke aktioner, der skal finde sted? Hvem skal beslutte, hvilke lande, der deltager? Jacob Ellemann taler om at opbygge militære kapaciteter og deltage i minerydning og fredsbevarende styrker. Lad os kalde tingen ved sit rette navn: Krig. Er det EU-kommissionen eller måske det europæiske råd, der skal beslutte om, EU går i krig? Er det formanden for kommissionen eller rådet, eller den høje repræsentant for udenlandsanliggender, der skal bestemme hvilke danske regimenter, der skal deltage i krigen? Skal tyske generaler og politikere igen bestemme, hvornår danske mænd, skal sætte livet på spil i en krig, der ikke er deres egen?

Nej, en dansk regering og et danske folketing skal bestemme, hvornår danske mænd skal gribe til våben og forsvare danske interesser. De skal ikke sætte livet på spil for en europæisk nødvendighed og for en sag, der ikke er deres egen. Lad forsvarssamarbejdet foregå i Nato eller med en løsere tilknytning med andre europæiske lande på et mellemstatsligt grundlag, det kan selvfølgelig også lade sig gøre.

Nødvendigt Forums
HJEMMESIDE

Besøg os på www.nodvendigt-forum.dk

Vedtægter for **Nødvendigt Forum**

§ 1.

Nødvendigt Forum har som formål:
- på folkestyrets grundlag gennem oplysning at hævde Danmarks selvstændighed som frit og folkestyret land, der samarbejder mellemfolkeligt og mellemstatsligt med andre europæiske lande og med lande uden for Europa i sager af fælles betydning.

- Nødvendigt Forum arbejder for, at Den Europæiske Union opløses og erstattes af et ikke centralstyret samarbejde mellem Europas lande.

§ 2.

Nødvendigt Forum virker ved udgivelse af bladet af samme navn, gennem studiekredse og oplysnings- og debatmøder, og gennem samarbejde med andre foreninger og bevægelser.

§ 3.

Enkeltpersoner, der kan tilslutte sig bevægelsens formål, kan optages som medlemmer. Kontingentet fastsættes af landsmødet.

§ 4.

Bevægelsens højeste myndighed er det årlige landsmøde, som indkaldes med et varsel På mindst 4 uger.

§ 5.

Bevægelsen ledes af en styrelse På indtil 15 personer, hvoraf 1/3 er På valg hvert år. Første gang vælges 5 personer uden for initiativtagernes kreds.

Indtil afholdelse af det første ordinære landsmøde, består styrelsen af udgiverkredsen (initiativtagerne). Landsmødet skal godkende vedtægter, regnskab og budget.

Der vælges 2 revisorer og 1 revisor-suppleant for 3 år ad gangen.

§ 6.

Beslutninger på landsmødet træffes ved simpelt stemmeflertal. Stemmeret og ret til at blive valgt til styrelsen har ethvert medlem, der har betalt kontingent.

§ 7.

Vedtægterne kan kun ændres med 2/3 deles flertal af de stemmeberettigede på 2 hinanden følgende landsmøder med mindst 5 måneders mellemrum.

§ 8.

Forslag til vedtægtsændringer, der ønskes behandlet På landsmødet skal være styrelsen skriftligt i hænde

senest 4 uger før landsmødet. Forslag til valg af kandidater skal være styrelsen skriftligt i hænde senest 1 uge før landsmødet.

§ 9.

Styrelsen nedsætter efter behov arbejdsudvalg af styrelsen eller af medlemmer uden for den. Udvalgene og deres sammensætning offentliggøres i bladet.

§ 10.

En kasserer varetager bevægelsens økonomi, og der aflægges et årligt regnskab. Regnskabet følger kalenderåret. Regnskabet offentliggøres. Kassereren og et styrelsesmedlem kan tegne foreningen i alle økonomiske forhold.

§ 11.

I tilfælde af opløsning, skal evt. økonomiske midler gå til oplysningsarbejde, der er i overensstemmelse med bevægelsens formål. Opløsning af bevægelsen kan kun finde sted efter bestemmelserne i § 7.